

Natalie Cooper

KŘEHKÉ STOPY

LÁSKY

KLOUKAN

Copyright © 2024 Natalie Cooper (P) 2024 Audible Ltd.

Translation © Jana Vlčková, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu IRIS IS MORE THAN OKAY
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Audible
přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Filip Šmalec

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-412-0

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, společnosti a události jsou buď produktem autorčiny fantazie, anebo použité fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo zesnulými, firmami anebo akcemi je zcela náhodná.

Kapitola první

Iris seděla na lavičce a nehýbala se, nebo se o to alespoň pokoušela. Nechtěla, aby ji někdo rušil. Ztrácela se ve vlastní hlavě tím sladkým, leč mučivým způsobem, ale muž, který se posadil vedle ní, očividně neuměl číst myšlenky. Cítila, jak se na ni několik dlouhých, nepříjemných vteřin dívá a bezostyšně ji pozoruje. Z té intenzity ji mrazilo v zádech.

Nenápadně ho sledovala periferním viděním a snažila se nepočínat si tak okatě jako on. Nejednou musela bojovat s nutkáním vstát a odejít, ale říkala si, že tu byla první. Napadlo ji, jestli ho třeba nezná, toho vysokého vetřelce vedle sebe – ale kdyby tomu tak bylo, nemluvil by s ní?

Iris sepnula ruce a naučeným pohybem se dotkla prstenníčku. Okamžitě si uvědomila, že prohlubeň, která na něm bývala, se začíná ztrácet. Z toho pomyšlení se jí sevřel žaludek. Přepadla ji směsice pocitů tak vzájemně propletených, že se jeden od druhého nedaly odlišit. Iris přenášela váhu ze strany na stranu. Z chladu a nečinnosti jí začaly trnout nohy, brněly ji a mravenčilo v nich. Cítila, jak se muž znovu podíval jejím směrem, a mimoděk se napjala a zhluboka se nadechla. Zlobila se. Vadila jí společnost nezvaného cizího člověka – někoho většího, vyššího, širšího a silnějšího, než je ona. Iris si poposedla, zkřížila nohy a složila ruce do klína. Načerpá sílu ze svého klidu.

Z tmavnoucí oblohy začalo prosakovat světlo, jak se jedna po druhé objevovaly hvězdy doprovázející nádherný měsíc, který opanoval její jižní cíp. Iris sledovala, jak v dálce klesá letadlo mířící na rozzářené letiště East Midlands. Tlumený hukot motorů v ní vyvolal vlnu nostalgie. Když byla malá,

chodila s tátou často pozorovat letadla. Vzpomínala, jak seděla na vrcholku kopce nad ranvejí a svírala v ruce notýsek, kam si zapisovala různé typy letounů: Boeing 747, Airbus A320, Cessna 172, Douglas DC-3. Odškrtávala si je, když přistávaly, a v uších jí vibroval zvuk zpětného tahu. Někdy, když měly stroje silnější motory, mívala pocit, že hluk vstřebává celé její tělo a zvukové vlny pronikají kůží. Táta se podíval přes drátěné obroučky brýlí na její poznámkový blok a zkontroloval, jestli každý stroj správně identifikovala, pak vystrčil spodní ret a souhlasně přikývl. Nikdy se nemýlila.

Iris sledovala, jak letadlo klouže níž a níž, a snažila se zaostřit na přerušovaný záblesk červené a zelené na koncích křídel, spíš než na cizince vedle sebe, ale nebyl to snadný úkol. Na tom muži bylo něco, co ji nutilo ho sledovat. Možná za to mohla urostlá postava. Nebo sebevědomý výraz. Letmo pohlédla doleva – seděl s rozkročenýma nohama, ruce měl položené mezi nimi, konečky prstů se dotýkaly. Vypadal uvolněně, jako by denně usedal na lavičku vedle někoho cizího. Copak neví, že se nesluší přiblížit se k ženě osaměle sedící po setmění na lavičce uprostřed parku? Chce mě snad zastrašit?

Iris se rozhlédla kolem sebe a okolní ticho ji náhle děsilo. V dohlednu nikdo nebyl. Není tu nikdo, kdo by jí pomohl, kdyby se z nezvaného souseda vyklubal vrah. V duchu se probírala obsahem kabelky vedle sebe a přemýšlela, co by mohla použít jako zbraň, kdyby nějakou potřebovala. Uvědomila si, že lesk na rty a tampony na sebeobranu nestačí, a oči jí padly na boty. Solidní lodičky s vysokým podpatkem budou muset stačit.

Cizí chlap měl aspoň tolik slušnosti, aby na ni přestal zírat. Oči upíral přímo před sebe, ale jeho přítomnost stále narušovala její prostor, který potřebovala, aby se zbavila bolesti ve svém nitru. Měla za sebou dlouhý den v práci s hlavou zaborenou do tabulky s nekonečnými čísly, týkajícími se

rozpočtu nebo prostojů výrobních linek. Pozdě odpoledne se cítila úplně vyřízená.

Muž vedle ní se zavrtěl a prohrábl si vlasy. Zlobila se na něho, že narušil její klidovou zónu a zasáhl do ticha, které potřebovala jako teploučkou deku. Napadlo ji, že třeba má své vlastní problémy. Možná i jeho opustila partnerka nebo partner. A zhroutil se mu svět. Všechno shořelo na popel a ten ho bolestivě štípal v očích. Člověk nikdy pořádně neví, čím ten druhý prochází. Svět je plný lidí, kteří něco předstírají, stejně jako ona.

Letadlo, které Iris sledovala, zmizelo z dohledu a pohltilo ho vzdálené houští stromů. Očima přejížděla po obzoru a hledala něco jiného, na co by se mohla soustředit. Spočínula jimi na měsíci. Dnes v noci se zdál neskutečně velký a téměř dokonale kulatý, spodek se pásł na vrcholcích stromů. Její pozornost však neupoutala jeho velikost, ale neobvyklá barva – ohnivě oranžová, jako by napodoboval slunce. Iris připadalo, jako by měsíc hrál divadlo a předstíral, že je něčím jiným, než čím je, byť jen na jednu jedinou noc. *Chápu to*, pomyslela si. *Také bych ráda předstírala, že jsem někdo jiný. Musí to být báječné.*

Muž si odkašlal, jako by chtěl něco říct, a Iris zavřela oči a prosila Boha, v kterého nevěří, aby zastavil jakoukoliv myšlenku, která mu vytanula v hlavě, a přiměl ho ji nevyslovit.

„Lovecký měsíc,“ prohlásil pevným, ale chraplavým hlasem, jako by ho už dlouho nepoužil. Iris si vzpomněla na staré CD, které měla v autě. Alanis Morissette. Bylo tak pokryté prachem a rozmazanými otisky prstů, že když se ho pokusila přehrát, vrzalo a protestovalo. Najednou se jí vybavily texty, zamlžené a napůl zapomenuté. Něco o tom, že život má zvláštní způsob, jak se k vám připlíží, zrovna když jste přesvědčeni, že je všechno v pořádku. Iris si v duchu poznamenala, že si později písničku pustí na YouTube.

Přitáhla si kabát těsněji k tělu a odmítla vzít na vědomí, že ten muž něco řekl. Třeba jen mluví sám se sebou, uvažovala. To lidé dělají. Ale ne ti, se kterými se chtěla stýkat.

„Je to první úplněk po sklizňovém úplňku,“ pokračoval. „Někdy se mu říká krvavý měsíc, ale já dávám přednost tomu loveckému.“

Iris stále mlčela, chráněna svou bublinou nečinnosti. *Nere-aguj*, poručila si.

„Lovci tradičně využívají světla úplňku k tomu, aby –“

Iris se otočila a její náhlý pohyb ho přerušil.

„Promiňte, my se známe?“

Muž na ni shlížel ze svého místa vedle ní, vysoký, rame-natý, s dlouhýma nohama, které jako by snad dosahovaly až k cestičce. Jeho oči zachytily odlesk měsíce a nebylo možné poznat, jakou mají barvu, anebo co se za nimi skrývá. Na první pohled *nevypadal* jako vrah nebo pošahaný úchyl, ani neměla pocit, že se ji chystá přepadnout. Na druhou stranu věděla, že sérioví vrazi nechodí po světě ověšení trofejemi ze svých obětí a úchylové nemají svoje libůstky vytetované na čele. Ale chlap v elegantním uhlově černém kabátě a naleštěných mokasínech působil docela nóbl, což by nečekala od někoho, kdo se ji chystá svázat a tasit z tašky nůž. Když už jsme u toho, tak ani žádnou tašku neměl – ale kapsy kabátu vypadaly přiměřeně hluboké. Vlastně podezřele hluboké. Ale možná jen zhlédla příliš mnoho dokumentů o sériových vrazích, a tak trochu ztratila nadhled.

„Jsem Hunter,“ představil se a jeho hlas prořízl ticho tónem, který se zdál být v rozporu s obyčejností jeho slov. Byl to hlas, který by se hodil k pronášení veřejného proslovu nebo za řečnický pultík poslanecké sněmovny, kde by se vyjádřil k návrhu nového státního rozpočtu. V koutcích úst mu zacukalo, což mohl být pokus úsměv, ale také nemusel. Iris se ta nejednoznačnost nelíbila.

„Hunter? Lovec? Jako ten měsíc?“ Nemohla si pomoci – přece si s tím začal, ne?

Přikývl. Jednou. Sebejistě. Sebevědomě. Druhé přikývnutí není třeba, když to člověk trefí hned napoprvé.

„No, Huntere,“ ucedila a snažila se vyjádřit svou skepsi. „Věděl jste, že působí trochu hrozivě posadit se vedle ženy, která sedí sama uprostřed parku? Zvlášť když se stmívá.“

Hunter jako by se nad tím chvíli zamyslel, pak mírně naklonil hlavu na stranu. *Hnědé*, uvědomila si, *jeho oči jsou rozhodně hnědé* – hluboké a tmavé, ale ne nelaskavé. Pronikavé. Iris odvrátila zrak.

„Mrzí mě, jestli jsem vás svou přítomností vystrašil.“ Znělo to upřímně.

Iris nechala ticho náležitě vyhnít. Čekala na vysvětlení, ale žádné nepřišlo.

„Vidíte, co je tamhle?“ Ukázala doleva, tam, kde se cestička stáčela do zatáčky. Hned za ní stála další lavička, úplně stejná jako ta, na které seděli.

„Co přesně mám vidět?“ zeptal se Hunter.

„Lavičku,“ odpověděla příkře Iris.

„Vidím lavičku,“ oznámil jí. Znělo to dost autoritativně.

„Vážně?“ Hunter se na ni znovu podíval, tentokrát tázavě, a povytáhl jedno obočí. Iris pokračovala: „Podstata tkví v tom, že *tahle* lavička už byla obsazená – seděla jsem na ní já – ale támhle? Byla úplně prázdná. Mohl jste se posadit doprostřed. Anebo si vybrat svou oblíbenou stranu. Mohl jste si na ni lehnout, kdybyste měl chuť.“

„Aha,“ přikývl Hunter, jako by právě pochopil, co má na mysli. „Vidíte to?“ Ukázal směrem k volné lavičce, ale trochu stranou. „Ten velký strom? Dokonale stíní výhled na měsíc.“

„Takže vy jste sem přišel civět na měsíc? Nebo se opájet lunou? Já nevím, jak tomu říkáte,“ zeptala se sarkasticky.

„Já bych to nazval...“ Hunter se na okamžik odmlčel, jako by se nad tím doopravdy zadumal, „...pozorováním nebeského tělesa.“

„Páni! A na to jste si potřeboval dřeprnout zrovna sem?“
rýpla si Iris.

Znovu přikývl, zase jenom jednou.

„Mrzí mě, jestli vás můj pohled na měsíc nějak urazil.“

„Neurazil,“ odsekla. „Dost divné na sériového vraha.“

Hunterovo husté obočí se udiveně vyklenulo. „Dost divné na sériového vraha?“

„Jo. Prvotřídního sériového vraha s velkými kapsami, který mi vpadl do osobního prostoru.“

Iris netušila, co to do ní vjelo. Už když jí ta slova vycházela z úst, cítila, že nad nimi nemá žádnou kontrolu. Jako by si ten muž sedl a zažehl v ní oheň, který dál rozdmýčával svou pouhou přítomností. Věděla, že je hrubá, a přesto nedokázala přestat.

„S velkými kapsami? Jsou to jen...“ Hunter se podíval dolů, jako by je chtěl zkontrolovat. „...obyčejné kapsy. Úplně běžné, normální kapsy.“

Iris spočinula očima na jeho kabátě a soustředěně je zkoumala. Našpulila rty a schválně mlčela.

Hunter si poposedl na lavičce. „Cítila byste se líp, kdybych vám ukázal, co v nich mám?“

„Ach ano, to by se vám líbilo, že?“ Iris se ušklíbla.

Zamračil se a nakrabil čelo. „Co přesně by se mi mělo líbit?“

„Příležitost předvést mi svoje nádobíčko sériového vraha,“ vyštěkla Iris a sjela ho pohledem od hlavy až k patě.

„Ale já..., nemám –“ Hunter zaváhal, očividně se snažil rozpomenout na její přesnou formulaci. „*Nádobíčko sériového vraha*, zato by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu cizí ženské ptát, jestli mi dovolí vytáhnout z kapsy peněženku a mobil.“

„Vážně je to všechno, co v nich máte?“ zeptala se Iris a zastrčila si za ucho pramen vlasů.

„Co jiného bych si do nich *měl* dát?“ Hunter sraštil obočí a naskočila mu mezi ním vráska.

„Kapesníčky? Knížku? Hřeben?“ navrhla Iris a pomyslela na svou vlastní kabelku vedle sebe a na dlouhý seznam věcí, které měla uvnitř.

Hunter zprvu neodpověděl, jen na ni hleděl se stejnou intenzitou, jakou měl po celou dobu v očích. „No, v současné době kapesníčky nepotřebuju, knihy nechávám doma, kam patří, a pokud jde o hřeben – no, prostě mě nenapadlo, že se před návštěvou parku musím učesat.“

Iris se podívala na jeho vlasy, černější než noc, která se blížila, dokonale upravené takovým tím nedbalým stylem, jako by právě vstal z postele, ale který mu určitě zabral hodiny.

„Tu záležitost s hřebenem bych na vašem místě přehodnotila,“ prohodila.

„Au.“ Hunter si položil ruku na hrud' a zatvářil se dotčeně, ale oči ho zradily a pobaveně se zaleskly.

Iris nedokázala zadržet úsměv, který ji tahal za koutky úst. Kousla se do rtu, aby se pokusila získat nad sebou trochu kontroly. Obrátila se zpátky k měsíci a rozhostilo se ticho. Hunter vypadal stejně spokojeně jako Iris, jako by ho těšilo, že jen sedí a nechává svět plynout kolem sebe, a navzdory jeho nechtěné přítomnosti a nepříjemně velké postavě, která zabírala nejméně dvakrát tolik místa, kolik spotřebovala ona, se Iris začala cítit zvláště uvolněně.

Mezi stromy zasyčel závan chladného větru a zachytil konečky Irisiných nezkrotných vlasů barvy písku. Zastrčila si je za uši, přitáhla si šálu blíž ke krku a zachumlala se do ní. Ještě že ji má. Začínala být zima. Když ten chlap dorazil, seděla na lavičce skoro hodinu a přemýšlela o Elliottovi a o tom, kdy se všechno zvrtno. Dlouze, zhluboka se nadechla a pak usoudila, že je čas jít.

„Takže... mockrát vám děkuju, že... ehm, jste mě nezaobil.“ Vstala a pak dodala: „Vlastně svoje díky беру zpátky. Přece jen jste narušil můj osobní prostor.“

Hunter se k ní otočil celým tělem, kolenem se opíral o sedadlo a loket měl nedbale položený na opěradle. Byl

starší než ona, možná něco přes čtyřicet, ale spíš se podobal Bradleymu Cooperovi nebo Ryanu Reynoldsovi než otci její kamarádky Sally z dob, kdy byly malé. Zvláštní, že si něco takového pamatovala – jak jeho rty vždycky působily uslintaně a na strašidelnou bledost jeho kůže, která se zdála být současně příliš těsná, a přesto jaksi povadlá. Možná mu chybělo železo, nebo nedávno utekl hrobníkovi z lopaty, Iris si tím nebyla jistá, ale ta vzpomínka se jí vryla do paměti, stejně děsivá jako matoucí.

„Poděkování se zpátky vzít nedá,“ prohlásil neochvějně Hunter.

„Prosím?“ zajíkla se Iris.

„Proto ho přijímám,“ opáčil bez okolků.

„Ale já ho vzala zpět,“ protestovala Iris.

Hunter chvíli špulil rty, než odpověděl: „Tak tohle neberu.“

„Vás se nikdo na nic neptal,“ namítla Iris. „Bylo to moje poděkování, takže já rozhodnu, jestli si ho chci vzít zpátky nebo ne.“

„Ach ano,“ uznal, „ale nemůžete ovlivnit, jak si budu tuhle diskusi pamatovat až do konce věků.“

„Až do konce věků?“ založila si ruce v bok a pohlédla na něho. „Nedramatizujete trochu?“

„Tedy až do konce mého věku,“ upřesnil. „Každý den, kdy zůstanu na tomto světě – a možná i potom – si budu tento den pamatovat jako ten, kdy se podivná žena v parku s příliš dlouhou šálou rozhodla, že mi poděkuje.“

Iris nedokázala odhadnout, jestli to myslí vážně. Určitě ne. Podívala se na svou šálu se skotskou kostkou v barvě červené a tmavě modré. Ano, je trochu delší, ale nedosahuje délky jejího námořnický modrého kabátu, a to je podle ní nepsané pravidlo týkající se šál. Zafala ruce v pěst a otočila se k odchodu, když vtom Hunter náhle vstal.

„Půjdu já,“ prohlásil hlubokým a pevným tónem, jako by neexistovala absolutně žádná jiná možnost a přes jeho roz-

hodnutí nejel vlak. Na Iris působil dojmem člověka, který je zvyklý, že ho ostatní poslouchají.

„Ne, to neuděláte, protože odcházím já,“ trvala na svém. „Přece jsem se už s vámi rozloučila.“

„Podívejte se, slečno...“ Chvíli se na ni díval a napřažoval k ní ruku, jako by ji vyzýval, aby se mu představila. „Byla jste tu první, máte pravdu, takže půjdu já. Kromě toho nechci, abyste přišla o...“ Ukázal na úplněk.

„Nejsem tady, abych civěla na měsíc,“ odsekla.

Hunter se podíval na obrovský stříbrný kotouč, visící na nebi, a pak zase zpátky na ni, jako by se snažil pochopit, co právě řekla.

„Ne?“ zeptal se nevěřičně.

„Ne,“ přisvědčila. „Je to jen satelit, přirozená družice země.“

Zatvářil se dotčeně, jako by ho osobně urazila.

„Je to... Máte snad *oči*. Nebo ne?“

Iris se otočila a podívala se na měsíc, který podle všech měřítek dnes večer nabízel jedinečné představení. Ale to mu říct nehodlala.

„Ano. Vidím ho. Je to měsíc.“ Předstírala, že se na něj znovu podívala. „Jo, pořád je to měsíc.“

Rozčileně zavrtěl hlavou. „Je to lovecký úplněk.“

„Víte určitě, že ho nepojmenovali po vás?“ ucedila a přimhouřila oči. Tohle jí hlava nebere!

Mluvil dál, jako by ji neposlouchal. „V téhle podobě se ukáže jednou za rok a... podle mě je to úžasná podívaná.“

Stál s rukama v bok, hleděl na měsíc a zhluboka se nadechl chladného nočního vzduchu.

„Chcete, abych vám a měsíci dopřála trochu soukromí?“ zeptala se Iris, založila si ruce na prsou a potlačila úsměv. Na vzájemném hašteření a dohadování bylo něco, co jí dodávalo energii, a ona si nemohla pomoci, aby nechtěla víc. Na tohle nebyla zvyklá – její lavička bývala obvykle vyhrazena

pro pocity zoufalství – a teď je tady, najednou plná života, protože toho muže provokuje a on jí tu laskavost oplácí.

„Jste vždycky takhle nepřátelská?“ Hunter se k ní znovu otočil a měsíční světlo mu vrhalo stíny do tváře.

Zhluboka se nadechla. „Možná jen máte problém se ženami chytřejšími, než jste sám. Nebo lépe oblečenými. Popřípadě s těmi, které jsou mnohem, mnohem mladší.“

Místo odpovědi vykulil oči a Iris cítila, jak jí po páteři přeběhl příjemný mráz. Srazit mu hřebínek chutnalo jako protijed plašící temné stíny, které ji obvykle trápily, ale nebyla připravená zkoumat tuto konkrétní myšlenku příliš zblízka.

Ušklíbl se. „Mladší, to ano, ale mnohem, mnohem mladší? To druhé mi připadá trochu... no, trochu moc, nemyslíte?“

Iris naklonila hlavu na stranu v přehnaném předstíraném soucitu. „Copak? Āala jsem do živého?“

„Ne,“ odsekl. „Ale jestli mi chcete něco předhazovat, byl bych radši, kdybyste se vyjádřila přesně.“

„Představa, že jsem chytřejší nebo lépe oblečená než vy, vám nevadí?“ Pokusila se potlačit úsměv a kousla se do spodního rtu, když se jí upřeně zahleděl do očí.

„No, možná by mi vadila, kdyby byla něčím podložená, ale na základě naší malé výměny názorů jsem ochoten připustit, že možná máte pravdu. Můžete se lépe oblékat než já, protože to není můj obor,“ uvažoval nahlas a pokrčil ramenem. Na chvíli se odmlčel, než dodal: „I když na té záležitosti s příliš dlouhou šálou trvám. Kromě toho mi bylo řečeno, že mám výborný vkus.“

Iris se zasmála. „A kdopak vám to řekl? Paní matinka?“

Ignoroval ji a pokračoval, jako kdyby nic nepronesla: „A pokud jde o vaši vyšší inteligenci...“ Zdálo se, že o tom chvíli přemýšlí. Zabořil ruce do kapes a přešlápl z nohy na nohu. „Jsem docela bystrý, takže je to nepravděpodobné, ale ne nemožné.“

„Míru své inteligence nemůžete odvozovat jen ze znalostí o Měsíci,“ namítla Iris. „Všichni si lépe pamatujeme

informace o tom, co nás baví. Ale co třeba měna na Bali nebo prezident Íránu?“

„Indonéská rupie,“ vypálil pohotově Hunter a v očích mu vítězoslavně zajiskřilo. „Odpovědí na druhou otázku si nejsem jistý, ale když jsem se Íránem zabýval naposledy, byl prezidentem Hass–“

„Tohle není kvíz!“ vykřikla Iris. „Neptala jsem se na odpovědi! Jen jsem tím něco naznačila.“

Svraštil obočí. „Například co?“

Iris se zatmělo v hlavě. Nedokázala přemýšlet. O co jí šlo? Ani ne před třiceti minutami tu jednom tak seděla a užívala si dokonale poklidného večera a teď jedná naprosto impulzivně, což se jí vůbec nepodobá. Zavrtěla hlavou a snažila se vzpamatovat.

„Na tom nezáleží!“ trvala na svém, ačkoliv si nebyla jistá, koho se snaží přesvědčit.

„Opravdu?“ zeptal se škádlivě. „Protože před chvílí to vypadalo, že ano.“

Iris ztěžka dosedla na lavičku a zasténala. Z tepaného železa stoupal chlad a prosakoval kabátem.

„Jestli vám nevadí, že se ptám...“, spustil Hunter, ale zarazila ho.

„Vadí,“ odsekla.

Ignoroval ji. Jak jinak? Pokračoval: „Proč jste tady, sama, v pátek večer, když ne proto, abyste se podívala na měsíc?“

Iris si podrážděně prohrábla vlasy. „Mluvíte někdy o něčem jiném, než o tom zatraceném mozolu na obloze?“

Povytláhl koutky úst v náznaku úsměvu. Uměl se ovládat. Iris se odvrátila a stiskla rty. Odmítala mu předvést cokoliv jiného než své vlastní podráždění, ale bylo to mnohem obtížnější, než by se jí líbilo přiznat. Přistihla se, že opět nepřítomně točí neexistujícím prstenem, což je zvyk, kterého se nejspíš nikdy nezbaví. Když vzhlédla, všimla si, jak ji muž sleduje, a rychle zastrčila ruce do kapes.

„Mám tohle místo ráda. Je tu klid.“ Přimhouřila oči a dodala: „*Obvykle*.“

Znovu krátce přikývl, jenom jednou, a Iris sama nevěděla, proč ji to tak rozčiluje. Kdo se takhle chová? Nedokázala si představit, že by byla tak sebejistá. Tenhle chlap se pohybuje někde na pomezí třeskutého sebevědomí a arogance, a musí se nechat, že má docela charisma. Uměla si ho představit v pozici autority, která pronáší projevy a předsedá schůzím.

Sevřel rty, jako by se hluboce zamyslel. „Aha,“ ucedil. Otočil se čelem k měsíci a zády k Iris a ona se nemohla ubránit úsměvu. Bylo to, jako by se mlčky loučil.

„Víte, že měsíc je vidět skoro odkudkoliv?“ zeptala se.

„Vím,“ odpověděl a stále k ní byl otočený zády.

„Tak proč ho pozorujete zrovna tady?“ Iris si uvědomila, že je upřímně zvědavá. Zjistila, že se chce vyptávat, aby rozhovor plynul dál. Alespoň mohla zapomenout na všechno ostatní, co obvykle zaměstnávalo její mysl.

Pomalů se otočil a jeho oči znovu spočinuly na jejích. „Je tu ticho,“ odpověděl a pak dodal: „*Obvykle*.“

„Hele,“ protestovala Iris. „Já bych tu seděla v tichosti celý večer. To vy jste začal tlachat. Proč mají lidé vždycky potřebu tohle dělat?“

„Dělat co?“ zeptal se. „Mluvit?“

„Přesně tak,“ odpověděla.

Hunter zvedl ruku k ústům a předstíral, že si rty zapíná na zip. Pak jí mávl na rozloučenou, otočil se na patě a nechal ji sedět úplně samotnou, přesně jak měla v úmyslu.

Iris se rozhodla nehloubat nad tím, proč teď, když odešel, ticho už nepůsobí tak uklidňujícím dojmem.

Kapitola druhá

Iris seděla u velkého oválného stolu, prohlížela si nehty a poslouchala Jeremyho Sterlinga, jak všem vypráví o nejnovějších problémech u Taylora a Newtona. Byl to vysoký a štíhlý muž s očima jako korálky, brýlemi na čtení a hlasem, který se rozléhal po celé místnosti. Jeremy od ostatních očekával tolik, kolik sám odevzdával. Byl to dřič, první, kdo ráno dorazil, a večer odcházel jako poslední. Firmu provedl těžkým obdobím už několikrát. Byl schopným výkonným ředitelem a Iris si ho vážila stejně, jako se jím cítila zastrašená.

„V současné době se naše společnost potýká s určitými finančními potížemi,“ burácel Jeremyho hlas po celé zasedací síni. „A to hned z několika důvodů, ale primárně kvůli zpožděné objednávce, která se v současné době pohybuje na úrovni 5,3 milionu liber,“ vysvětloval a svá slova dokládal prezentací připravenou v PowerPointu. Iris si přitáhla hrnek s kávou a sevřela jej v dlaních.

„Tohle je výzva k akci,“ pokračoval Jeremy a přejel si rukou po šedé hedvábné kravatě. „Musíme se důkladně a nemilosrdně podívat na sebe a na naše oddělení a vyhodnotit, co můžeme udělat pro zlepšení výkonnosti. Abychom vás v tom podpořili, rozhodli jsme se najmout externího konzultanta, který je odborníkem na zajištění rentabilního provozu. Nastupuje zítra...“

Jeremy se odmlčel, zato v Irisině hlavě vypukl chaos.

Externí konzultant? Věděla přesně, co to znamená. Společnost potřebovala ušetřit peníze, udělat škrty. Zařadila ruce v pěst, nehty zaryla do kůže a přemýšlela, kolik lidí

sedících kolem tohoto oválného stolu přijde o práci. Prezentace v PowerPointu skončila a světla se znovu rozsvítily. Ze všech stran se ozývalo mumlání. Nebyla jediná, koho ta zpráva znervóznila.

Iris se podívala na Diane, která si zvedla brýle na čelo. Iris se s ní snažila přes stůl tiše komunikovat – *Co to sakra je?* – ale Jeremy ji předešel a upoutal Dianinu pozornost.

Taylor a Newton byla smluvní výrobní společnost, působící v kosmetickém průmyslu, zaměřená na výrobu luxusních parfémů, a právě jeden z nich – Asha – způsoboval problém s objednávkami. Iris věděla, kde jsou hlavní příčiny: vážnoucí školení a fluktuace zaměstnanců a stárnoucí vybavení. Obojí několikrát hlásila. Ale Jeremy Sterling zřejmě potřeboval muže v obleku, který by přišel a oznámil mu, na co ona už dřív poukázala.

Iris si povzddechla a schoulila se na židli. Tohle není místo, kde doufala, že bude, až dosáhne pětatřiceti let – ať už v rovině osobní nebo kariérní. Představovala si, že se uplatní v leteckém průmyslu, a práce s letadly bude vzrušující. Místo toho se ocitla v odvětví, které ji nudí. Jistě, stroje byly zajímavé a ráda viděla výsledky, ale sama nechápala, jak se jí podařilo skončit ve výrobě parfémů. Dostat se dál od konstrukce letadel snad ani nešlo. A pokud jde o její osobní život, no..., tak za to si může sama.

Porada skončila, nohy židlí zaskřípaly o podlahu, a všichni se tlačili ke dveřím v zoufalé snaze co nejdříve vypadnout ze zasedačky. Nikdo nechtěl ztvrdnout na poradě, jako byla ta, kterou se právě protřpěli, obzvlášť ne v pondělí v pět hodin odpoledne. Iris zůstala sedět a otevřela si notebook v naději, že se Diane zdrží, aby z ní mohla vytáhnout, co se ve firmě děje. I když byla Iris rozčarovaná ze své kariéry, tuhle práci potřebovala a nebyla idiot. Všichni vědí, že externí konzultanti bývají přizvaní proto, aby všechno zefektivnili, včetně zaměstnanců. Bála se o budoucnost firmy a o práci lidí, které řídila, nemluvě o té své.

Po několika minutách tichého rozhovoru s Diane Jeremy zmizel, obtěžkaný hlášeními a prázdným hrnkem od kávy s nápisem „Šéf“.

Jakmile se za ním zavřely dveře, Iris se zeptala: „Věděla jsi to?“

Diane zavrtěla hlavou. „Dozvěděla jsem se to až v pátek a jinak to šlo úplně mimo mě.“

Diane Woodmanová byla ředitelkou výroby, Irisinou mentorkou a nejlepší přítelkyní. Pomohla jí překonat nejtěžší období v životě a Iris si byla jistá, že se jí nikdy nebude moci dostatečně odvděčit.

„Kdo je ten konzultant?“ zajímala se Iris.

„Nevím, jak se jmenuje, ale krátce jsem ho viděla dnes ráno, když byl na prohlídce, a...“ Diane se ohlédla přes rameno a přesvědčila se, že se kolem nikdo nepotuluje. „Podívej, mně se to nelíbí o nic víc než tobě. Přitáhnout sem někoho, jako bychom byli úplně neschopní... Taký mě to uráží, ale,“ významně se odmlčela. „Řeknu to takhle: když už máme být vystaveni takové krutosti, považuj za bonus, že ten chlap je kusan.“

„Di!“ vyjekla Iris.

„Já vím, já vím, ale uvidíš zítra – je prostě...“ Diane nasadila bolestný výraz a ruce si přitiskla k srdci, jako by byl zkrátka příliš hezký, než aby se dal popsat slovy.

„Velmi neprofesionální přístup, Di,“ škádlila ji Iris a zavrtěla hlavou. „Možná tě budu muset nahlásit.“

Diane se zasmála, užívala si jejich malou tajnou nerozvážnost. Vstala a podívala se na hodinky. „Je načase jít domů – půjdeš?“

Iris zavrtěla hlavou. „Musím se převléknout, dneska si jdu zaběhat.“

Diane obrátila oči v sloup. Nikdy nedokázala pochopit Irisinu lásku k běhání. Každé pondělí nechala auto v práci a klusala domů po svých. V úterý ráno zase přiběhla a stejný

vzorec se opakoval ve středu i ve čtvrtek. Byla to součást její rutiny, z níž čerpala útěchu.

Když ji Elliott před třemi lety opustil, upnula se k běhání, přestože nikdy dřív nic takového nepotřebovala. Tehdy jí ještě nic nepřipadalo tak nejisté a nepotřebovala něco, čeho by se přidržela. Její život nebyl vždycky takový, ale když náhle zjistila, že je sama, musela se přizpůsobit. Vybrat si. Musela se opřít o to, co je skutečně důležité, probíjet se den po dni, vytvořit si nové návyky, na které bylo spolehnutí – na rozdíl od lidí.

Když toho večera běžela domů, jasné světlo úplněku zastírala změt mračen. Iris si uvědomila, že se při vzpomínce na rozhovor s Hunterem šklebí, a zaplavil ji zvláště neurčitý pocit. Zaplašila ho a přinutila se místo toho znovu vnímat svůj vlastní a jedinečný pocit viny a sebemučení, onu tupou bolest pramenící z neúspěchu, která nebyla nikdy daleko. Ano, pomyslela si, takhle je to správně. Jako když se zabalí do vlněné deky, která sice kouše, ale hřeje.

Budík se ozval přesně v šest. Iris si natáhla černé legíny a uhlově černý top s krátkým zipem. Do pytle na oblečení vložila tmavé kalhoty a bílou saténovou košili a dala ho do batohu. Nadešlo další chladné ráno. Zima se blížila každým dnem. Slunce viselo nízko nad obzorem a po nebi se rozpínaly šarlatové stuhy. Iris už více než čtyři roky bydlela v patrovém domě stojícím v zapadlé uličce, který byl pro jednu mrňavou osobu příliš velký. Zbavit se ho nemohla, protože si ho koupila s Elliottem. Považovala by to za další selhání, další věc, kterou si nedokázala udržet.

Zamkla dveře a klíč zastrčila do kapsičky v legínách, nato vykročila na příjezdovou cestu. Hluk ozývající se poblíž ji přinutil zvednout hlavu. Jeden ze sousedů právě vycházel z domu, aby vyvenčil psa.

„Dobré ráno!“ zvolal. Pes zaštěkal a zamával ocasem, táhl svého majitele k Iris. David byl přátelský padesátník s vlasy a vousy v barvě pepře a soli.

„Zdravím, Davide.“ Iris se sklonila a pohladila zlatého retrívra jménem Beau, který se rád opíral o její nohy, zatímco ho drbala na břicho.

„Jdete si zaběhat?“ zeptal se David.

„Ano, dnes do práce běžím,“ odpověděla. „Snažím se nahnat kilometry, kde se dá.“

Vytáhl si zip u bundy o něco výš, aby se ubránil chladu. „Jak je to daleko?“

„Moc ne. Plus mínus osm kilometrů.“ Ještě jednou poškrábala psa za ušima a začala si protahovat kolena.

„Jak to jde v práci?“ vyzvídal David.

Jeho syn Philip je také inženýr jako Iris, akorát si nebyla jistá, v jakém oboru. David se vždycky vyptával na její zaměstnání, běhání a život, ale ona se odmítala nechat do takového rozhovoru zatáhnout. Věděla, kam to vede – ke zklamání, která jí provázejí celý život, a pečlivě strážným tajemstvím.

„Dobře, díky za optání,“ přikývla a podívala se na hodinky. „Dneska bude hodně rušno.“ Začala zlehka poskakovat na místě, aby mu dala na vědomí, že se chytá vystartovat. Náhle si vzpomněla, že dnes nastupuje externí konzultant, a krk se jí sevřel, když si uvědomila, co z toho vyplývá. „Už musím běžet,“ vyhrkla a pustila GPS na hodinkách.

„Jasně!“ odpověděl vesele David. „Přeju vám hezký den!“

„Díky. Já vám taky.“

Dala se do pravidelného klusu a nechala za zády slepou ulici i Davida, zatímco jí ze sluchátek zpívala Alanis Morissette.

Do práce dorazila v půl osmé. Fabrika jela čtyřicet hodin v kuse, takže vždycky se tu někdo motal, bez ohledu na to, kdy jste dorazili nebo odcházeli, ale venku vládl větší

klid než od devíti do pěti, což se Iris líbilo. Méně ruchu. Méně shonu. Méně lidí.

Popadla z kanceláře tašku s toaletními potřebami a zamířila do šatny, zmáčkla vypínač na stěně a pak se zarazila. Žárovka praskla a ona se ocitla v naprosté tmě, protože tu nebyla žádná okna. Vytáhla z batohu telefon, zapnula baterku a přemýšlela, jestli se zvládne s její pomocí osprchovat, ale nešlo to. Neviděla si ani na špičku nosu.

Otevřela dveře, vrátila se na chodbu a rozhodla se, že použije pánskou šatnu. Totéž musela udělat loni, když se v dámských šatnách rozbila sprcha. Oprava trvala tři týdny a za tu dobu do pánské šatny nevstoupil ani jeden člověk. Když se lidé potřebovali převléknout do montérek, používali šatnu vedle výrobní linky na druhé straně budovy. A nebyla tam sprcha.

Iris si ani na vteřinu nepřipustila možnost, že už může být obsazená. Vešla dovnitř se skloněnou hlavou, dívala se na mobil, kde měla staženou běžeckou aplikaci, protože ji zajímalo, jak si ráno vedla. Celkem dobře – byla o dvě minuty rychlejší než včera. Cesta do práce byla o něco snazší, směrem domů musela zdolávat mírné převýšení. Navíc klusala se slušným větrem v zádech.

Na to nesmí zapomínat. Záznam běhu si uložila a vhodila mobil do batohu. Byla natolik zabraná do statistiky svých výkonů, že zareagovala o vteřinu později, než by měla.

Napůl zalapala po dechu, napůl vykřikla, mozek se jí prudce překalibroval a smysly zbystřily v okamžiku, kdy se jí do uší vetřel hluboký hlas.

„Tohle je pánská šatna, ne?“ Na opačné straně místnosti stál zády k ní muž a utahoval si bílý ručník kolem pasu.

„Ano, ano, ano, je...“ Iris zkoprněla na místě a těkala očima kolem sebe, jen aby se nepodívala na naháče před sebou. Batoh se jí houpal na předloktí. Nevěděla, jestli má utéct, nebo zůstat, pracovat se tou trapností a nabídnout

vysvětlení, nebo prostě zdrhnout. „Měla bych...? Měla bych odejít, že?“

Nečekala na odpověď, připlácla si ruku k očím, aby nic neviděla, a druhou držela před sebou. Udělala několik malých spěšných kroků stranou, mířila ke dveřím, ale holení nabourala do dřevěné lavice.

„Kurva!“ vyjekla, ohnula se v pase a zalapala po dechu, když jí do nohy vystřelila bolest. Sundala si ruku z očí a mnula si naražené místo. Uvědomila si, že se muž pohnul a postavil se do jejího zorného pole. Nespouštěla oči z dlaždic na podlaze, takže viděla jen jeho bosé nohy.

„Jste v pořádku?“ Znělo to upřímně znepokojeně.

„Ano, myslím, že ano. Já... Nic jsem neviděla. No, *něco* jsem samozřejmě viděla, ale nic, však víte...“ Blábolila, ani nedokázala dokončit větu, propadala se hanbou. Bylo by lepší umřít přímo před ním, nebo v soukromí její kanceláře?

„Nejsem nahý,“ prohlásil naprosto nevzrušeně, „takže se klidně můžete dívat na cestu. Nemusíte se kvůli mně přerazit.“

Iris opatrně vzhlédla, jako by mu tak úplně nevěřila, a honem zvedla oči, když jimi spočinula na bílém ručníku, který mu visel nízko kolem boků. Raději jimi putovala vzhůru po pevné hrudi a širokých ramenou, až přistály na jeho tváři...

Jejich oči se setkaly, poznání je zasáhlo oba současně.

„Vy?!“ zhrozila se Iris. Připadalo jí, že ten hlas zní povědomě, ale nedokázala si ho zařadit, protože se v duchu příliš zabývala tím, že v šatně přepadla polonahého muže. Nemluvě o natlučené holeni, v níž stále tepala tupá bolest.

„Vy...,“ podivil se Hunter. „Milovnice kilometrových šál.“

Iris přimhouřila oči. „Uctívač měsíce.“

„Já vás urazit nechtěl,“ odsekl.

Rozčileně rozhodila rukama. „Kdo říká, že já vás jo?“

„Váš tón,“ vyčetl jí.

Z vlasů mu kapalo na nahý hrudník, jednou rukou stále svíral ručník. Iris si všimla, že mu po břicho pomalu stéká kapka vody k ručníku, který mu seděl dost nízko na bocích.

„Chcete fotku?“ zeptal se.

Iris se ušklíbala. „Pro koho? Pro babičku?“

Svrástil husté tmavé obočí. „Co tady děláte?“

Smetla si z čela pramen vlasů a ucítila chladivý vlhký pot, který zatím neměla šanci smýt. „V dámské šatně praskla žárovka.“

„Aha,“ přikývl Hunter. „A na místě hemžícím se inženýry ji neumí nikdo vyměnit?“

„Potřebovala jsem se osprchovat,“ bránila se Iris. „Kromě toho výměna žárovek je starostí údržby a ta...“ Zkřivila obličej. Uvědomila si, že nechce údržbáře pomlouvat, dokud se nedozví, co je ten muž zač a co tady dělá. „Nejste náhodou údržbář?“

„Ne,“ odpověděl Hunter. „A vy?“

„Ne. Naši údržbáři...“ Zaváhala. „No, nejsou zrovna nejbystřejší koťátka v košíku. Ale já je upozorním.“

Prohrábl si vlasy rukama a rozstříkl kolem sebe kapky vody. „Takže musíte používat pánskou šatnu?“ zeptal se a neznělo to zrovna nadšeně.

„Jenom dočasně,“ přikývla s povzdechem Iris. Vší silou se snažila nesoustředit na nové korálky vody, črtající mokrou cestičku po jeho pevném břicho. Odkáslala si a rychle zamrkala. „I když si to asi po dnešním ránu rozmyslím,“ dodala.

Zvedla oči výš a zjistila, že mu hledí na ramena. Neušlo jí, že má dobré držení těla. Sebevědomý postoj.

„Chodíte často okukovat polonahé muže?“ prohodil a v koutcích úst mu pobaveně zacukalo.

Iris cítila, jak rudne. „Slovo *okukovat* naznačuje chlípný záměr...“

„Vím, co to slovo znamená,“ poučil ji Hunter. „Proto jsem ho použil.“

„Ach, samozřejmě, zapomněla jsem – jste chytřejší než většina lidí. I když ohledně prezidenta Íránu jste byl vedle jak tak ta jedle,“ zdůraznila. „Včera večer jste zmínil Hasana Rúháního, ale teď je prezidentem Ebráhím Raísí. Už od roku 2021.“

Líbil se jí ublížený výraz v jeho tváři, bez ohledu na to, jak byl prchavý. Libovala si v jeho očividném nepohodlí a těšilo ji pomyšlení, že později se bude právě tímhle tématem zabývat, a tuhle informaci už nikdy nevymaže z hlavy. Spolu s okolnostmi, které k ní vedly. Stejně jako když se toho večera vrátila domů a Alanis Morissette zpívala svou slavnou „Ironii“.

„Omlouvám se,“ kál se. „Poslední dobou jsem íránskou politiku poněkud zanedbal.“

„To se snadno splete. Koneckonců, Rúhání *byl* prezidentem osm let,“ poznamenala samolibě Iris.

Dlouze se nadechl. „Podívejte, i když si tenhle malý pokec užívám, nevadilo by vám, kdybych se oblékl?“

„Jistě. Nechám vás vklouznout do těch vašich vínových ponožek a mokasínů,“ ušklíbla se Iris.

Nakrabatil čelo a jeho pohled ji pátil tak, až se začala vrtět. „Jsem poctěn, že jste se onehdy tak zajímala o můj oděv. Já si pamatuju jen tu vaši úděsnou šálu.“

Iris si založila ruce v bok. „Nemohla jsem ho přehlédnout. Kdo dneska nosí vínové fusekle s černými kalhotami a botami?“

„Ehm... Řekl bych, že většina mužů.“

Znovu si prohrábl vlasy, které mu neustále padaly do očí, a Iris si přála, aby s tím přestal. Rozčilovalo ji to.

„Většina mužů rozhodně ne,“ trvala na svém. „Pár možná ano. Těch pár, co sbírají zkameněliny nebo známky.“

Hunter našpulil rty a Iris nepochybovala, že se snaží zadržet úsměv. Uvědomila si, že se jí líbí toho muže provokovat a kousek po kousku ho připravovat o jeho vyrovnanost.

Když v ní uviděla prasklinu, dostavil se dlouho nepoznaný pocit. Něco ohnivého hluboko v jejím nitru.

„Jménem všech mužů se omlouvám, že jsem urazil váš jemnocit,“ prohlásil. „Smím se zeptat, jakou barvu ponožek bychom měli příště zvolit?“

„Černou,“ vyhrkla bez váhání.

Zvedl obočí. „Jenom černou?“

Iris pokrčila rameny. „Možná tmavý odstín šedé, jako záložní varianta,“ připustila. „Ale žádné barvy.“

„A co vzory?“ zeptal se vážným tónem, jako by prováděl nějaký spotřebitelský výzkum.

Iris nakrčila nos. „Rozhodně ne.“

Sklonil se k lavici vedle sebe a vytáhl z tašky mobil. „Promiňte, omluvte mě na chvíli, právě jsem si uvědomil, že jsem zapomněl objednat nějaké ponožky se slavnostní tematikou, abych měl o Vánocích něco stylového. Co myslíte, sobi nebo Santa? Ach, počkejte chvíli,“ zarazil ji a něco hledal v mobilu. „Máme vítěze... kreslenou růžičkovou kapustu.“

Laškovně zahýbal obočím. Schválně ji popichoval, ale Iris nedokázala zformulovat odpověď. Nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak se jeho ruka zvedla z ručníku – ručníku, který mu teď visel nebezpečně nízko kolem boků. Iris cítila, jak je napjatá a jak jejím tělem proudí teplo. Odvrátila zrak a naklonila se ke dveřím.

„No dobře,“ vykoktala a najednou si připadala úplně vyvedená z míry. „Osobně bych vám doporučila, abyste se nejdřív oblékl, a já se mohla osprchovat.“

„Mám se oblékat před vámi? Myslím, že se to nehodí,“ poznamenal přísně Hunter. „Ani nevím, jak se jmenujete.“

Iris vydechla. „Odcházím,“ vyštěkla.

Otočila se na podpatku a pospíchala ven z šatny. Venku se opřela zády o stěnu naproti dveřím, nad ní hlasitě tikaly velké hodiny. Na chodbách vládlo ticho a slyšela Huntera,

jak se pohybuje v šatně. Napůl čekala, že uslyší zapnutý fén, a byla překvapená, když ani ne za pět minut vyšel na chodbu.

„No, hezky mi to hned první den začíná, a to není ani osm hodin.“ Popaměti si připínal hodinky na zápěstí.

„Vy jste tu dneska poprvé?“ Tím se vysvětlovalo, proč ho tu předtím neviděla.

„Technicky vzato jsem tu byl poprvé včera, ale to byla spíš formalita.“ Upravoval si límec košile. „Ale stejně,“ pokračoval. „Nestává se každý den, aby mě ve sprše přepadla ženská a pak mě požádala, abych se před ní oblékl.“

„Tak zaprvé – ve sprše jsem vás nepřepadla a zadruhé jsem vás...“ Iris se odmlčela. Vtom jí to došlo. „Ach, panebože.“ Zakryla si obličej rukama. „Prosím, řekněte mi, že nejste ten chlap... ten, co ho najali, aby...“ Spustila ruce a podívala se na něho, neschopná dokončit větu. Hunter vypadal, že má obrovskou radost, že ji konečně umlčel, a rty se mu zkřivily v úšklebku.

„Jsem Hunter Monroe,“ představil se a pohrával si s manžetami košile. „Externí konzultant.“ Zíral na Iris s takovou intenzitou, jakou má vyhrazenou výlučně pro úplněk. Alespoň předpokládala. Cítila, jak jí poklesávají nejenom ramena, ale i nálada. „Páni,“ pokračoval s povytaženým obočím. „Můžu jen říct, jak ohromující je to přivítání.“

Iris se odlepila od stěny a udělala pár kroků doprava, pak se otočila a znovu přešla zpátky. Podívala se na něho. Vlasy měl vlhké a sněhobílou košili, která vypadala, jako by ji právě vyžehlili, úhledně zastrčenou do černých kalhot. *Ach bože*, pomyslela si, když si vzpomněla na svůj vlastní outfit v batohu, *budeme vypadat jako dvojčata*. Hunter si všiml, že si ho upřeně prohlíží a očima mu přejíždí po těle.

„Něco je se mnou špatně?“ zeptal se a rozhodil paže do strany, jako by její prohlídku vítal. „Bílá není dost bílá? Příliš velké kapsy? Příliš malé?“

„Bílá košile a černé kalhoty. To nosí všichni,“ prohlásila přezíravě.

Právě v tom okamžiku vešel do budovy Hector ze zásobovacího v purpurové košili, což byl očividný rozpor s jejím prohlášením.

„Dobré ráno, Iris,“ zvolal vesele a krátce kývl na Huntera.

„Dobré ráno,“ zamumlala a dívala se, jak prochází chodbou. Na jejím konci se protáhl dveřmi a zmizel v kancelářích.

„Bizarní odstín bílé,“ poznamenal Hunter.

„Hector se nepočítá,“ namítla rázně Iris a přehodila si popruh batohu přes rameno.

Hunter sebou přehnaně trhl. „Chudák. A ví to?“

„On je jiná generace!“ vykřikla. Zhluboka se nadechla a přinutila se uklidnit.

„Což zjevně platí i pro mě, že?“ Hunter si přejel dlaní po vzorně hladkém předku košile. „To jste tím chtěla říct. Že jsem mnohem mnohem *mnohem* starší než vy.“

„Stačí dvakrát,“ opravila ho. „Říká se mnohem mnohem starší. Vy jste to slovo použil třikrát. Zbytečně.“

Přikývl a ušklíbl se. „Pravda.“

Hleděli na sebe snad celou věčnost, jako by spolu vedli nějakou tajnou bitvu. V duchu zasténala a odvrátila se. „Musím se osprchovat,“ prohlásila a odhodlaně vykročila ke dveřím. Hunter se ani nepohnul, takže skončila přímo před ním a nosem se téměř dotýkala jeho hrudi. Svěže voněl mýdlem a něčím podmanivým – možná drahým šamponem nebo vodou po holení. Iris se přistihla, jak se opájí jeho vůní, a zarazila se. Bála se na něho podívat pro případ, že by si toho taky všiml. Vypadal překvapeně a možná trochu pobaveně, ale rychle se vzpamatoval. Znovu napřímil ramena a odkašlal si.

„Takže, Iris?“ oslovil ji tichým a mírně chraplavým hlasem.

Ustoupila a povzdechla si, dost hlasitě, aby ji slyšel, a pak se zase ovládla. Tenhle muž je tu proto, aby se podíval na fungování podniku a určil, kdo má zůstat a kdo má odejít. Aby rozhodl, kdo přinese společnosti nějaký užitek a kdo ne. Ať už se jí líbí nebo ne, může jí velmi zkomplikovat život.

Přinutila se k úsměvu. „Ano?“

„Neměli bychom si domluvit nějaký signál? Protože bych byl nerad, kdyby se to opakovalo, zejména kdybych *já* nachytil *vás*. Dokážete si to vůbec představit?“ Záměrně se silně zachvěl, jako by ho ta představa odpuzovala. Možná ano.

„Signál?“

„Ano. Ponožka na klíce nebo tak něco.“ Hunter se zamyslel.

„Kolik vám je? Osmnáct?“ Kousla se do rtu a vyčítala si jízlivou připomínku.

„Ne, dvaadváct,“ odpověděl, „ale beru to jako kompliment.“

„Nebyl to kom–,“ spustila Iris, ale on ji přerušil.

„Možná bychom mohli na dveře přilepit kousek modré technické plastelíny, než půjdeme dovnitř,“ navrhl a přešel si rukou po bradě, jako by skutečně hluboce přemýšlel. „Abychom se uchránili opakování dnešního rána.“

Iris se přinutila poslouchat logickou část svého mozku, která ji nabádala, aby se chovala slušně. „Fajn,“ zamumlala.

„Výborně.“ Hunter ustoupil stranou a cesta ke dveřím byla volná. Iris je otevřela oběma rukama v zoufalé snaze dostat se co nejdřív pryč. Když zaslechla, jak se za ní tiše zavírají, v duchu si poznamenala, že musí posbírat tolik modré lepicí plastelíny, kolik jí přijde pod ruku.